CER ARZĂTOR

— “Hot Sky”—

de Robert Silverberg

Traducerea: Horia Nicola Ursu

În zona rece a Pacificului de Sud, undeva între San Francisco şi Hawaii, marea era teatrul unei uimitoare învolburări de curenţi: cei reci, veniţi dinspre Antarctica sau urcînd în spirale ascendente dinspre adîncurile oceanului, întîlneau aici rîuleţele fierbinţi venite dinspre platoul continental strivit de arşiţa soarelui, ce pătrundeau pînă departe în larg. Uneori, enorme perdele de vapori puteau fi văzute înălţîndu-se în văzduh, acolo unde apele reci se amestecau cu cele calde. Era un loc destul de neaşteptat pentru pescuirea de aisberguri. Lectura albedoului fusese însă categorică: un aisberg plutea în derivă, undeva prin apropiere. *Tonopah Maru* pornise, aşadar, în căutarea lui. Carter se aşeză în faţa radarului, studiind datele informatice, în micuţa cabină ce servea drept centru de comandă al navei. Carter era căpitanul traulerului. Avea vreo treizeci şi ceva de ani, era zvelt şi avea părul blond şi barba neagră. Pielea-i arsă de soare lucea cu reflexe irizate, datorită învelişului protector, o adevărată armură cutanată făurită de medicamentele infra/ultra. Injecţia cu ECRAN făcută în zori fremăta încă în arterele sale, precum aurul lichid. Avea impresia că-i poate urmări lenta înaintare spre capilare, de unde se scurgea încet în întreaga epidermă, reconstituind progresiv armura care îl proteja împotriva fisurilor din stratul de ozon şi a ochiului diabolic al soarelui. Era doar cel de-al doilea an pe care îl petrecea pe mare. Compania practica rotaţia de cadre. În ultimii ani, lucrase ca jocheu de deşert în sinistra regiune Spokane, dînd cotele de pariuri pentru fermierii care mizau pe venirea ploilor în cutare sau cutare lună. Înainte de asta, lucrase ca expeditor de cargouri pentru unul din serviciile de navete L-5 ale companiei. Într-o bună zi, dacă-şi vedea de treabă, avea să-şi capete propriul său loc sub soare, într-un birou din vîrful piramidei Samurai din Kyoto. Multe din acţiunile pe care trebuia să le întreprindă pentru a fi pe placul companiei îl displăceau lui Carter, însă n-avea de ales. Ştia al naibii de bine lucrul ăsta.

– E vorba de o masă de două mii de kilotone, sau cam aşa ceva, spuse el, privind afişajul din fibră ceramică. Nu-i rău, ce zici?!

– În ziua de azi, e cum nu se poate mai bine, răspunse Hitchcock.

Hitchcock era navigatorul-oceanograf. Avea părul uşor încărunţit şi nasul cîrn specific afro-hawaiienilor. ECRAN-ul de protecţie dădea pielii sale o nuanţă apropiată de cea a cernelii. Hitchcock era îndeajuns de vîrstnic pentru a-şi aminti de vremurile cînd nu vedeai aisberguri decît la latitudini situate la sud de Chile şi nu pierdea nici un prilej pentru a reaminti acest lucru.

– Să fiu al naibii!... Un aisberg de dimensiunile astea, aflat atît de la nord, trebuie să fi fost, pesemne, mare cît Florida cînd s-a desprins din blestemata aia de calotă glaciară! Patroane, cel puţin eşti sigur de cifrele astea?

Insinuarea îl făcu pe Carter să se simtă jignit. Un tremur de furie i se prelinse prin trup. Hitchcock nu putea accepta ideea că el ar fi putut face ceva corect din prima încercare. Degeaba se străduia el să nege asta în gura mare, era clar că Hitchcock nu înghiţise faptul că postul de căpitan îi fusese suflat de către un străin. Punea asta pe seama rasismului, desigur. Dar se înşela. Spre deosebire de el, Carter făcea parte din rasa conducătorilor. Atît şi nimic mai mult.

– Vrei să verifici personal datele? spuse Carter, vădit iritat. Poftim, dă-i drumul.

Hitchcock clătină din cap.

– E-n regulă, patroane. Am încredere în tine. Vorbeam şi eu aşa, ca să nu tac.

Apoi zîmbi neîndemînatic, dezvăluind un şir de dinţi îngălbeniţi. Pe ecran dansau spirale şi linii în zigzag - negru pe verde, verde pe negru - şi, din cînd în cînd, fulgere de lumină sincopată. Raza de sondaj a navei *Tonopah Maru* parcurgea cei douăzeci şi şase de mii de kilometri care o separau de satelitul japonez de telecomunicaţii Scansat, care îşi plimba privirea antrenată de-a lungul coastei de est a Pacificului, căutînd diferenţele de frecvenţă albedo[1]. Reflectivitatea unui aisberg diferă de cea a oceanului. Calculezi diferenţa, aştepţi confirmarea citirii temperaturilor, evaluezi apoi masa pentru a te asigura că merită deplasarea. Dacă răspunsul e pozitiv, îndrepţi remorcherul cu toată viteza spre aisberg şi te grăbeşti să pui mîna pe gheaţă

[1] Albedo reprezintă o măsură a capacității de reflexie a unui obiect (albedo de 1.0 pentru un obiect care reflectă perfect, și albedo de 0.0 pentru un obiect care absoarbe toată lumina), fiind raportul dintre lumina reflectată de un obiect și lumina incidentă.

înaintea celorlalţi. Acest aisberg avea să fie livrat oraşului San Francisco, aflat într-o gravă penurie de apă, ca, de altfel, întreaga Coastă de Vest. Pe litoralul Pacificului nu mai plouase de mai bine de zece luni. Zona aceasta era, cu siguranţă, plină de pescuitoare de aisberguri venite din Seattle, San Diego sau Los Angeles. Los Angeles era oraşul care folosea cele mai multe nave. Pînă în urmă cu o lună, *Tonopah Maru* fusese închiriat acestui oraş, de către Industriile Samurai. De această dată, însă, remorcherul lucra pentru San Francisco. Frumosul oraş de odinioară, acum acoperit de un strat gros de praf, dormita sub cerul arzător, infestat de tot soiul de gaze straniu colorate, în aşteptarea unor ipotetice ploi, pe care efectul de seră le făcea din ce în ce mai puţin probabile.

– Trimite vorbă, spuse Carter. Aisbergul e exact în faţa noastră, spre sud-sud-vest. Mîine îl agăţăm, iar marţea viitoare sîntem la San Francisco.

– Dacă nu cumva se topeşte pînă atunci… Nu se ştie niciodată, cu blestemata asta de arşiţă.

– A rezistat din Antarctica pînă aici, va rezista şi pînă la San Francisco! Hai, mişcă-ţi fundul! N-am chef să ne-o ia înainte cei din Los Angeles.

Pe la jumătatea după-amiezii, primiră primele imagini optice ale aisbergului. Mai întîi, o vedere verticală transmisă de satelitul spion al centrului meteo, iar apoi o vedere de la nivelul mării, de la o baliză-releu a Marinei. Părea un castel plutitor, maiestuos şi liniştit, ale cărui turnuri roz, creneluri albastre şi donjoane violet se înălţau foarte sus deasupra apei. Perdele de negură îi învăluiau contururile. Şi microfonul traulerului capta zgomotul de fond produs de bucăţile de gheaţă care se topeau, desprinzîndu-se şi căzînd în mare. Uriaşul bloc format din zăpadă tasată se lichefia încet, şuierînd. Carter privea înmărmurit aisbergul. Era cel mai colosal din cîte îi fusese dat să vadă pînă atunci. Timp de vreo două milioane de ani, acest munte stătuse cocoţat la Polul Sud, neavînd habar de faptul că, într-o bună zi, avea să o pornească în derivă spre Hawaii. Dar lumea fusese afectată de importante modificări climatice şi nici Antarctica nu fusese ocolită.

– Dumnezeule! exclamă Hitchcock. Crezi c-o să reuşim?

– E simplu de tot! răspunse Nakata.

Nakata era tehnicianul care răspundea de agăţarea cu cîrligele, un omuleţ dulceag, cu ochi ca de pisică.

– Am nevoie doar de patru cîrlige, nu mai mult. Care-ar fi problema? adăugă el. Dispunem de tot materialul necesar.

Tonopah Maru avea destule cîrlige. Carena sa, în formă de ţigară de foi, era în mare parte ocupată de un dispozitiv cu cremalieră, un mecanism impresionant şi silenţios, capabil să arunce la mare distanţă cîrligele uriaşe destinate să agaţe şi să ancoreze flancurile oricărui aisberg. Puntea era plină de tunuri lansatoare de praf reflectorizant, menit să întîrzie topirea maselor de gheaţă. Sub punte se afla un motor cu fuziune suficient de puternic pentru a remorca în jurul lumii o insulă de dimensiuni medii. Totul era perfect organizat, exceptînd faptul că, practic, nu mai rămînea spaţiu pentru echipajul de cinci persoane. Carter şi ceilalţi trebuiau să se mulţumească cu locşoare minuscule, dispuse ici-colo. În loc de cabine, dispuneau de nişte compartimente deloc mai mari decît capsulele de odihnă, de mărimea unor sicrie, ce pot fi întîlnite în aeroporturi. Pentru divertisment şi destindere aveau la dispoziţie un mic dom semisferic şi o pasarelă, pe puntea din faţă. Duceau o existenţă de sardine într-o cutie de conserve, dar erau bine plătiţi şi aerul marin, mai mult sau mai puţin răcoros, era preferabil smogului verzui ce plutea deasupra zonelor locuite de pe Coasta de Vest.

În prezent, navigau în regiunea zidului rece din mijlocul Pacificului. De jur împrejur, albastrul apelor indica o temperatură mai ridicată. Privind însă spre vest, către aisberg, acestea căpătau o tentă de un verde măsliniu, semn al unei vieţi microscopice foarte intense. Linia de demarcaţie se vedea foarte limpede.

Carter era ocupat cu efectuarea unor măsurători, dorind să afle dacă aisbergul va putea trece pe sub *Golden Gate*, cînd Rennett îşi făcu apariţia lîngă el.

– E un vapor acolo, căpitane.

– Cum adică?

Se întrebă dacă nu cumva aveau să fie nevoiţi să lupte pentru aisberg. Se mai întîmpla şi aşa ceva, uneori. Se aflau într-o zonă liberă, un teritoriu lipsit de legi, unde pirateria practicată pe vremuri începuse să îşi reintre în drepturi. Rennett răspundea de întreţinerea navei. Era o femeie scundă şi puternică, lată în

umeri, care abia dacă îi ajungea pînă la piept. Era născută într-un tîrguşor prăfuit din Middle West şi era foarte încăpăţînată. Se răsese în cap şi luciul purpuriu al ECRAN-ului, ce părea că radiază de sub piele, îi dădea un aspect fluorescent. Cu ochii ei negri, ce oglindeau o neclintire de marmură, îl măsură pe Carter şi repetă:

– O navă, chiar de cealaltă parte a aisbergului. Caskie tocmai a recepţionat un mesaj de-al lor, un fel de SOS.

Îi întinse o bucăţică de hîrtle gălbuie, conţinînd mesajul recepţionat prin radio. Două rînduri simple, imprimate cu caractere termografice roşii. Cuvintele acelea păreau că îl imploră pe Carter asemeni unor mîini întinse. Citi cu glas tare:

– PUTEŢI SĂ NE AJUTAŢI? PROBLEME LA BORD. CHESTIUNE DE VIAŢĂ Şi DE MOARTE. URGENT. VENIŢI CÎT PUTEŢI DE REPEDE. KOVALCIK, CĂPITAN ÎNLOCUITOR, *CALAMARI MARU*.

– Ce-i porcăria asta? spuse Carter. *Calamari Maru*... Ce-i ăsta, e un vapor sau vreun soi de peşte?

Rennett nu schiţă nici măcar o urmă de zîmbet.

– Am verificat în registru. Nava aparţine firmei Kyocera-Merck, cu sediul la Vancouver. Căpitanul e un oarecare Amiel Kohlberg, un neamţ. N-am găsit nimic despre acest Kovalcik.

– Nu pare a fi un remorcher de aisberguri.

– Sigur că nu, răspunse ea, cu o nuanţă de dispreţ în glas. E un pescuitor de calmari.

Carter ridică din umeri. Veşnic acelaşi lucru. Îl exaspera obiceiul ăstora de a-l trata ca pe un novice, numai fiindcă aveau cîteva zile în plus pe mare. Citi din nou mesajul. Urgent, scria acolo. Chestiune de viaţă şi de moarte. Căcat! Căcat, căcat şi iar căcat!

Ideea de a lăsa totul baltă pentru a se ocupa de problemele acestui vapor blestemat ivit din ceaţă nu-i surîdea deloc. Nu era plătit pentru a da ajutor unui alt căpitan aflat la ananghie, cu atît mai mult cu cît acesta lucra pentru Kyocera-Merck. Industriile Samurai nu prea îi înghiţeau pe cei de la Kyocera-Merck. Avuseseră divergenţe în legătură cu un contract în Gobi: spionaj industrial sau cam aşa ceva. Şi, la urma urmei, mai exista şi aisbergul, care îi aştepta. Nu-şi puteau permite luxul de a pierde timp.

Pe deasupra, mai simţea şi înţepătura ghimpelui unei bănuieli, o tresărire de neîncredere. Să abordeze o altă navă, aici, în

acest colţ uitat al oceanului, ar fi însemnat să se plaseze într-o poziţie vulnerabilă. Cei zece ani petrecuţi în companie îl învăţaseră că prudenţa e cel mai bun copilot. Bun! Dar ştia că şi prudenţa îşi are limitele sale. Să întorci spatele unei nave care tocmai a lansat un SOS, iată genul de atitudine care-ţi lasă un gust amar pentru tot restul vieţii.

În acest an, 2113, an ce avea să intre în istorie ca fiind anul marii canicule, puţini erau aceia cărora le mai păsa de lucruri atît de desuete precum ajutorarea celor aflaţi în pericol în largul mării. Dar Carter era unul dintre acei indivizi, puţini la număr, rămaşi sensibili la sentimente de culpabilitate şi remuşcare. Şi, la urma urmei, îşi spunea el, cum semeni, aşa culegi. Nu-ţi băga în seamă aproapele atunci cînd acesta te cheamă în ajutor, şi poţi fi sigur că nici el nu-ţi va acorda mai multă atenţie, atunci cînd tu vei fi cel ce va avea nevoie de el. Îl priveau cu toţii: Rennett, Nakata, Hitchcock.

– Ce facem, căpitane? întrebă Hitchcock, cu un zîmbet maliţios. Mergem?

Carter îi aruncă o privire ucigaşă şi zise:

– Tu ce părere ai? Crezi că *într-adevăr au nevoie de ajutor*?

Hitchcock făcu o mutră nehotărîtă:

– Nu eu trebuie să hotărăsc asta. Tu eşti căpitanul, patroane. Dar eu ştiu un lucru: eu zic că au probleme şi au nevoie de ajutor.

Avea întipărită pe chip o expresie neutră, pierdută în cine ştie ce depărtări. Stătea în faţa lui Carter, şi umerii lui laţi păreau a umple întreaga încăpere.

– Ne cer ajutor, căpitane. După mine, cînd un vapor cere ajutor, se cuvine să fie ajutat. Aşa am ştiut eu pînă acum, de cînd navighez. Dar mai ştii? poate că între timp regulile s-au schimbat.

Pentru o clipă, Carter regretă că îl luase pe Hitchcock la bord. Dar, la naiba! Fie! Va merge pe *Calamari Maru* să vadă despre ce era vorba. Nu avea de ales. De fapt, niciodată nu avusese de ales.

– Spune-i lui Caskie să-i transmită lui Kovalcik că ne îndreptăm spre aisberg, pentru a-i lua în stăpînire, i se adresă ei lui Rennett. Asta ne va lua cam o oră şi jumătate. Va trebui să-l stropim cu praf reflectorizant şi să-l acoperim cu o husă. Între timp, voi face o vizită de recunoaştere la bordul navei lor.

– Am înţeles, încuviinţă Rennett şi dispăru.
Primiră noi imagini ale aisbergului. Pentru prima oară, Carter remarcă fisurile cauzate de eroziune la nivelul liniei de plutire, excrescenţele fragile care începuseră să se formeze. Crevasele nu implicau, în mod obligatoriu, riscul de răsturnare a aisbergului - fenomen destul de rar, de altfel - dar puteau fi siguri că vor avea de înfruntat un ruliu puternic şi, pe parcursul întregii operaţiuni, o mare agitată. Pe scurt, încă de acum, ziua se anunţa a fi destul de frămîntată.
– Dumnezeule! făcu Carter, ia uitaţi-vă la astea! îi întinse clişeele lui Nakata.
– Nici o problemă! răspunse acesta, după un scurt interval de gîndire. Nu trebuie decît să ne înfigem cîrligele pe partea aisbergului aflată sub vînt. Asta-i tot.
– De acord. Dacă aşa zici tu...
Spunînd acestea, încurajat de încrederea de neclintit a lui Nakata, Carter îşi îngădui un surîs. Versantul cel mai îndepărtat al aisbergului avea aspectul unui zid abrupt, neted, de aproximativ o sută de metri înălţime, de culoarea porţelanului. La baza zidului, o limbă de gheaţă cu o lungime de patruzeci de metri înainta spre larg, formînd un soi de dig, alături de care era ancorat *Calamari Maru*. Carter îl făcu semn lui Nakata, care stătea la prova navei, lîngă consola de comandă.
– Lansează cîrligele! urlă el. Dă-i drumul, acum!
Se auzi zăngănitul primei trape de lansare care se deschidea. Apoi, uruitul înfundat al mecanismelor. În pîntecele navei, puternicul dispozitiv de agăţare se aşeza lin, în poziţie de tragere. Aisbergul se înălţa, nemişcat, din apele liniştite ale oceanului. Deodată, întreaga nava tresări, în vreme ce primul cîrlig pornea spre cer. Se ivi deasupra capetelor lor, ca un monstru de oţel, plin de ţepi, o siluetă neagră profilată pe fondul luminos al văzduhului. Nakata mînui din nou pîrghiile de control. Ajuns în vîrful orbitei sale ascendente, cîrligul începu să coboare spre inima aisbergului, cu un şuier infernal. Lovi cu violenţă peretele de gheaţă şi se înfipse adînc. Aisbergul fremătă, clătinîndu-se lateral. Masa scufundată înregistră, la rîndul ei, unda de şoc şi întregul ansamblu se aplecă în faţă, cu un fornăit apocaliptic. După o scurtă pauză, în timp ce muntele plutitor se redresa, un gheizer de spumă, înalt de douăzeci de metri, ţîşni printre bucăţile de gheaţă sfărîmată ce cădeau, desprinse din

falezele superioare. La prova, Nakata ridică pumnul strîns, în semn de victorie. Un vînt rece pornise să sufle din direcţia aisbergului, precum respiraţia unui animal în agonie. Parfumul trecutului, o emanaţie a erei fosilelor...

Înaintară încă puţin, de-a lungul flancului aisbergului.

– Cîrligul numărul doi! strigă Carter.

Muntele de gheaţă îşi recăpătase echilibrul. Supraveghind desfăşurarea operaţiunilor din turela aflată la pupa, Carter aştepta cu nerăbdare sentimentul de uşurare şi de mulţumire care îl invada de fiecare dată după capturarea prăzii. De data aceasta, însă, sentimentul acela întîrzia, şi tot ceea ce simţea era un gol în stomac. Era dornic să sfîrşească totul cît mai repede, să vadă cele patru cîrlige plantate şi să pornească înapoi spre San Francisco.

Al doilea cîrlig îşi luă zborul şi îşi împlîntă colţii. Aisbergul reîncepu să se legene şi marea prinse a dansa, furioasă. Vreme de o clipă, Carter zări cealaltă navă, zguduită de talazuri. Se întrebă dacă nu cumva limba de gheaţă care îi proteja n-avea să se rupă şi să-i tragă la fund. Ar fi trebuit să ancoreze altundeva. Dar, la dracu' cu acest *Calamari Maru*. Îi avertizaseră, doar!

Fu lansat cel de-al treilea cîrlig. Apoi ultimul, cel de-al patrulea, aruncat dincolo de vîrful aisbergului, pentru a se înfige în versantul opus. În sfîrşit, terminaseră. Gheţarul plutitor le aparţinea. Spre apusul soarelui, Carter transferă comanda traulerului lui Hitchcock şi, împreună cu Rennett, urcară la bordul caiacului-anexă, îndreptînau-se spre *Calamari Maru*.

Mirosul pestilenţial care învăluia pescadorul îi izbi, înainte chiar ca ei să fi urcat la bord cu ajutorul scării de frînghie monofilament ce fusese coborîtă pentru ei. Un miros acru, o miasmă atît de densă, încît părea aproape vizibilă. Aspirarea acelui gaz infestat echivala cu a înghiţi întreaga atmosferă a oraşului Cleveland. Carter înjură în sinea lui. Ar fi trebuit să-şi ia o mască de gaze. Dar de unde să fi ştiut?... Aerul din largul mării era, în general, relativ pur. Aspectul general al navei *Calamari Maru* nu era deloc strălucitor, Dintr-o privire, Carter evalua neglijenţa înconjurătoare şi mizeria care domnea pe punte: pete negre de ulei, vîrtejuri de praf, urme de rugină cauzate de ozon. Dar putoarea cumplită provenea de la calmari.

O cuvă largă ocupa centrul navei, ca o burtă uriaşă, acoperind puntea inferioară. În acest spaţiu se făcea tranşarea calmarilor.

Carter navigase pe o astfel de navă, pe vremea cînd era un simplu ucenic. Industriile Samurai posedau cîteva duzini de asemenea nave. Privi în fundul cuvei. O armată de calmari se înghesuia acolo, hoarde de fantome cu ochi asemănători perlelor, înotînd care încotro. Biciuri strălucitoare zvîcneau printre ei, apucînd, tăind, secţionînd ţesuturile nervoase şi azvîrlind părţile comestibile în dispozitivul de prelucrare. Ansamblul alcătuia o uriaşă uzină de prelucrare şi tratament. După ce cîmpiile europene şi nord-americane deveniseră nişte deşerturi sterpe, iar populaţia mondială depindea, pentru a supravieţui, de puţinele resurse ale nordului Canadei şi Siberiei, exploatarea domeniului marin devenise o necesitate primordială. Cu toate acestea, Carter nu reuşise nicidecum să se obişnuiască cu mirosul înfiorător. Se străduia din răsputeri să-şi reprime senzaţia de greaţă care-i întorcea stomacul pe dos.

– O să vă obişnuiţi, îi declară femeia care îl întîmpină pe punte. Peste cinci minute, nici măcar n-o să vă mai gîndiţi la asta.

– Să sperăm, mormăi el, sceptic. Sînt căpitanul Carter, iar ea e Rennett, operatorul nostru de întreţinere. Unde-i Kovalcik?

– Eu sînt Kovalcik.

Carter făcu ochii mari. Un licăr amuzat se ivi în ochii femeii.

Kovalcik era robustă, cu o înălţime puţin peste medie, avea pometţii proeminenţi şi ochii foarte depărtaţi unul de altul. Deşi, în aparenţă, părea calmă şi controlată, gesturile ei trădau o anumită încordare. Purta o salopetă din pînză groasă. Avea părul negru, tuns scurt, iar pielea-i era deschisă la culoare, de o albeaţă stranie, neprotejată cu Ecran. Carter remarcă, dealtfel, urmele unor arsuri provocate de soare şi zbîrcituri cauzate de ozon. Doi membri ai echipajului, alte două femei, îmbrăcate identic, stăteau ceva mai încolo, iar el observă că aveau pielea la fel de albă şi de atacată de intemperii.

– Vă sîntem recunoscători că aţi venit, spuse Kovalcik cu o voce neutră, marcată de un uşor accent european.

– În măsura posibilităţilor noastre, sîntem dispuşi să vă ajutăm, îi răspunse Carter.

În acel moment, observă că o bucată de aisberg fusese decupată şi urcată la bord. Se topea încet, suspendată deasupra celor trei rezervoare de drenaj din aluminiu. Nu era nici o zecime de milionime din masa totală a aisbergului, dar Carter

nu-şi putu reprima o tresărire furioasă. Un muşchi făcu să-i tremure obrazul. Reacţia lui nu scăpă neobservată.

– Da, spuse Kovalcik, apa e una dintre problemele noastre. Ne aprovizionăm şi noi cum putem. Am avut avarii destul de serioase. N-aţi vrea să mă însoţiţi în cabina căpitanului? Trebuie să vorbim despre ceea ce s-a întîmplat şi despre ceea ce am putea face în această privinţă.

Urmată de Carter şi de Rennett, o porni spre puntea inferioară, în vreme ce cele două femei din echipaj încheiau marşul.

Calamari Maru era cu adevărat impunător. Era o navă mare, bine desenată, linia generală fiind asemănătoare cu cea a unul calmar. Avea motoare cu hidropropulsie - apa fiind aspirată în interior cu ajutorul unor compresoare de mare putere, iar apoi evacuată pe la pupa. Era una dintre soluţiile tehnice adoptate de marile companii de transport maritim, în scopul reducerii consumului de combustibil şi a emanaţilor de bioxid de carbon. Pe cele două laturi ale punţii se înălţau nişte construcţii stranii, arcuite.

– Momeală pentru calmari, le explică Kovalcik.

Acoperite cu fosfor bioluminescent şi scufundate în apa mării, emiteau o luminozitate aproximativ identică cu aceea produsă de moluşte. Acestea veneau în mase compacte, atrase uneori de la distanţe foarte mari, aşteptîndu-se probabil la vreo petrecere surpriză, şi nimereau în năvoade.

– Straşnică uzină de carne aveţi aici! exclamă Carter.

– Nu producem numai carne! îi replică, răstit, Kovalcik. În afară de valoarea nutritivă a moluştelor, le mai extragem şi fibrele nervoase, care sînt utilizate în producerea mai multor tipuri de biocaptoare. Fibrele lor sînt aproximativ de o sută de ori mai groase decît ale noastre, şi funcţionează asemeni ordinatoarelor cu celulă unică. Probabil nu ştiaţi, dar aveţi cu siguranţă la bord sute de microprocesoare constituite din fibre de calmar. Urmaţi-mă, vă rog! Porniră de-a lungul unei pasarele strîmte, cu o pantă uşor descendentă. Carter auzi lovituri surde în pereţi. Unul dintre aceşti pereţi era plin de lovituri şi zgîrieturi adinei. Luminile începuseră să pîlpîie, iar aplicele emiseră un bîzîit de rău-augur. Un miros dulce-amărui de chimicale se făcu simţit, acoperind duhoarea sinistră a calmarilor. Rennett îi aruncă lui Carter o privire sumbră. Această navă era o adevărată catastrofă!

– Cabina căpitanului! anunţă Kovalcik, deschizînd o uşă pe jumătate scoasă din ţîţîni. Înainte de toate, ce-aţi zice de un pahar?

Carter fu surprins de dimensiunile cabinei. După atîtea săptămîni de claustrare în găurile de şoarece de pe *Tonopah Maru*, locul i se părea enorm. O masă, un birou, etajere, o cuşetă confortabilă, toaleta, şi chiar şi un ecran de jocuri! Toate erau dispuse ingenios, lăsînd spaţiu suficient pentru deplasare. Ecranul video era crăpat. Kovalcik scoase dintr-un dulap o sticlă de coniac peruvian. Carter încuviinţă, printr-o înclinare a capului. Ea umplu trei pahare, pe care le băură în tăcere. Mirosul moluştelor nu era chiar atît de puternic aici, sau, poate, aşa cum i se prezisese adineaori, începuse să se obişnuiască. Cu toate acestea, aerul părea vîscos şi fetid, ca o zeamă greţoasă, şi era greu de respirat, în ciuda dimensiunilor cabinei. Sistemul de aerisire era scos din uz, sau se afla într-o stare deplorabilă.

– Începeţi să înţelegeţi care este problema?

Carter încuviinţă.

– Dar n-aţi văzut nici măcar jumătate din pagube! Staţi să vedeţi cum arată postul de comandă! Mai bem un pahar, după care ne putem continua vizita.

– Destul cu coniacul! se eschivă Carter. Ce-ar fi să-mi istorisiţi dumneavoastră ce s-a întîmplat aici?...

– Eu aş zice să aruncăm, totuşi, o privire şi în postul de comandă.

Postul de comandă era situat la un nivel inferior faţă de cabina căpitanului. Ce privelişte! S-ar fi zis că pe aici trecuse un uragan sau un incendiu care devastase totul! Pretutindeni, arsuri adînci provocate de tirul unui laser, crăpături largi, ca nişte crevase, brăzdînd falsul plafon. Din ordinatoare se scurgeau bucăţi de benzi informatice, grămezi de viscere colcăitoare izbucnind dintr-o rană urîtă, provocată prin înjunghiere. Semne ale unei cumplite bătălii. Un adevărat holocaust răvăşise creierul lui *Calamari Maru*.

– Totul e distrus. După cum v-aţi putut da seama, nu mai funcţionează decît programul de sortare şi tranşare a calmarilor. În privinţa asta, maşinăria e intactă: năvoadele, bicele, cuţitele şi restul. În celelalte privinţe, însă, e un dezastru. Sistemul de producere a apei, ventilatoarele, instrumentele de navigaţie...

Ne străduim să le reparăm, dar e nevoie de prea mult timp, ceea ce noi nu avem.

– Înţeleg, oftă Carter, rotindu-şi privirea de jur-împrejur. V-aţi încăierat la o serată dansantă, sau ce nalba?!…

Kovalcik îl privi cu asprime.

– A fost groaznic. Au fost lupte peste tot. De la o punte la alta, în fiecare cabină. Am fost nevoiţi să-l arestăm pe căpitanul Kohlberg… El şi alţi cîţiva ofiţeri au opus rezistenţă.

Carter clipi des, cu răsuflarea tăiată.

– Despre ce vorbeşti dumneata? A avut loc o răzmeriţă?

Cuvîntul, greu de semnificaţii, păru că pluteşte deasupra lor, ca o sabie a lui Damocles. Apoi, cu aceeaşi voce neutră ca mai înainte, Kovalcik rupse tăcerea:

– Eram pe mare de mai multe săptămîni, cînd căpitanul parcă a înnebunit. Soarele o fi fost de vină, sau, poate, pur şi simplu aerul. A început să dea ordine imposibile. N-am reuşit nicicum să-l convingem că nu era bine ce făcea. Spre binele tuturor, a trebuit să îl demitem din funcţie. Am avut un schimb violent de replici, şi-am fost nevoiţi să-l închidem. Unii dintre ofiţeri au trecut de partea lui. I-am arestat şi pe ei.

Ce încurcătură blestemată, gîndi Carter, în ce rahat ne-am vîrît?

– Toate astea-mi sună a răzmeriţă, declară Rennett.

Din priviri, Carter îi făcu semn să tacă. Situaţia se cerea a fi tratată cu diplomaţie şi circumspecţie.

– Căpitanul, ofiţerii sînt încă în viaţă? o întrebă el pe Kovalcik.

– Da. Dacă doriţi, îl puteţi vedea.

– Ar fi o idee bună. Dar, înainte de asta, poate c-ar fi mai bine să-mi vorbiţi puţin despre acuzaţiile ce le sînt aduse.

– N-au nici o importantanţă.

– Pentru mine, au! răspunse Carter. Trebuie să ştiu ce anume a justificat punerea în lanţuri a căpitanului vostru.

Kovalcik păru încurcată:

– Au fost desule motive, făcu ea, într-un tîrziu. Unele dintre ele chiar foarte grave, altele mai puţin serioase. În legătură cu repartiţia timpului de serviciu, desemnările echipelor de lucru, raţiile alimentare… Era tot mai rău de la o săptămînă la alta. Se purta ca un tiran, i-am urmărit evoluţia spre mai rău, zi cu zi. Practic, sînt convinsă că a suferit o intoxicaţie solară, un acces de nebunie datorat excesului de căldură, care i-a atins creierul.

Se temea că vom folosi prea mult Ecran, mă înţelegeţi? Se temea că vom epuiza stocul înainte de sfîrşitul misiunii. Şi atunci, a început să-l raţionalizeze. Atît porţia lui, cît şi cele ale întregului echipaj. Asta a fost picătura care a umplut paharul. Ecran-ul...

Kovalcik se opri. Cu vîrfurile degetelor îşi atinse obrajii, antebraţul şi încheietura mîinii, unde pielea i se înroşise, formînd pete de carne vie.

– Vedeţi în ce hal arăt? reluă ea. Toţi sînt la fel. Kohlberg a redus raţiile la jumătate, apoi le-a înjumătăţit din nou. Soarele a început să ne ardă. La fel ozonul. Nu mai aveam nici un fel de protecţie. Frica lui Kohlberg că vom rămîne fără Ecran a devenit o obsesie. Era tot mai nebun, îl lovise soarele în creştet. Şi, cu fiecare zi ce trecea, rămînea tot mai puţin Ecran. Sînt sigură că l-a dosit undeva, pe navă. N- am reuşit încă să dăm de el. Încercăm să ne descurcăm cu un sfert de raţie...

Carter încercă să îşi închipuie cum puteau să trăiască la bordul acestei epave, mitraliaţi continuu de razele soarelui, de mirosul infernal, lipsiţi de injecţiile cotidiene, cu pielea, supusă în permanenţă agresiunii feroce a acestui climat de seră. Un infern. Cum putuse oare Kohlberg să se ţicnească în asemenea hal, cum putuse să acţioneze atît de stupid?

Dovada se afla acolo, în faţa ochilor săi... Petele roşiatice de pe pielea lui Kovalcik.

– De fapt, ce aşteptaţi de la mine? Să vă furnizez Ecran? întrebă Carter, după o scurtă ezitare.

– Nu, nu dorim aşa ceva, răspunse ea. Mai devreme sau mai tîrziu, vom găsi unde anume a ascuns Kohlberg rezervele.

– Atunci?

– Veniţi cu mine. Aş vrea să-i vedeţi pe ofiţeri.

Răzvrătiţii îşi închiseseră prizonierii în infirmerie, o încăpere întunecată şi umedă, situată în fundul calei. Se aflau acolo trei paturi suprapuse, aşezate de-a lungul pereţilor şi o grămadă de aparatură medicală scoasă din uz. Pe fiecare pat, cu excepţia unuia singur, zăcea cîte un bărbat cu faţa strălucind de transpiraţie, cu barba nerasă de vreo opt zile. Ofiţerii aveau mîinile legate. Erau conştienţi, deşi nu arătau prea bine.

– Credeţi-mă că nu ne face plăcere să-i ţinem închişi, afirmă Kovalcik. Dar ce altceva am putea face? Iată, acesta este căpitanul Kohlberg.

Era un bărbat corpolent, cu o fizionomie tipic teutonă şi ochii holbaţi.

– Acum e calm. I-a fost administrat un sedativ. Cincizeci de centimetri cubi de Omnipax. Sînt sedaţi cu toţii. Nu-i putem droga tot timpul, ştiu că organismele lor n-ar suporta aşa ceva. Oricum, Omnipaxul ni se va termina curînd, peste cîteva zile. După aceea, situaţia riscă să degenereze. Dacă vor reuşi să se elibereze, va fi iar război pe navă...

– Nu sînt sigur că avem la bord Omnipax. Dar, chiar de-am avea, mă îndoiesc că v-am putea furniza o provizie îndestulătoare, spuse Carter.

– Nu asta aveam de gînd să vă cer.

– Ce-ar fi să vorbim deschis? Ce vreţi de la noi?

– Aceşti cinci oameni reprezintă o ameninţare serioasă la adresa întregului echipaj. Se fac vinovaţi de abuz de putere şi putem s-o dovedim. Am vrea să-i luaţi cu voi.

– Ce?!

– Luaţi-i la bord. Ei nu trebuie să rămînă aici, sînt nebuni. Vrem să ne reparăm liniştiţi nava şi să facem munca pentru care sîntem plătiţi. Voi vă întoarceţi la San Francisco, cu aisbergul, nu-i aşa? Luaţi-i cu voi! Consideraţi-o o faptă umanitară! Pentru voi, nu reprezintă nici un pericol. Dimpotrivă, vă vor fi recunoscători fiindcă i-aţi salvat. Aici, sînt ca nişte bombe care riscă să arunce totul în aer dintr-o clipă într-alta.

Carter o privi de parcă ea însăşi ar fi fost bomba, şi tocmai i-ar fi explodat în faţă. Rennett se mulţumise să le întoarcă spatele şi părea preocupată de un brusc acces de tuse, care aducea mai degrabă a hohot nestăvilit de rîs.

Asta-i mai lipsea!... Să devină complice la o răzmeriţă, adăpostind aceşti ofiţeri izgoniţi de pe nava lor de o adunătură de piraţi începători! Colac peste pupăză, aceştia lucrau pentru Kyocera-Merck! Agentul Industriilor Samurai avea să fi încîntat să-l vadă debarcînd la San Francisco împreună cu cei cinci angajaţi ai companiei Kyocera-Merck. Mai ales atunci cînd îi va fi servit textul cu „*actul umanitar*”! Asta era prea de tot!

Şi unde să-i cazeze la bordul traulerului? Pe punte? Sau să le instaleze un cort în vîrful aisbergului? Şi cu ce să-i hrănească? Ca să nu mai vorbim de cantitatea de ECRAN pe care o vor consuma... Totul fusese calculat, măsurat, pentru a îndeplini

nevoile echipajului, pînă la ultima moleculă. Nici nu putea fi vorba de o îmbarcare a celor cinci pasageri!

– Mă tem că nu înţelegeţi situaţia în care ne aflăm, începu Carter. Lăsînd la o parte aspectul oarecum ilegal, nu am destul loc pentru a mai îmbarca încă cinci oameni. Chiar şi aşa, sîntem îndeajuns de strîmtoraţi…

– V-am mai spus: fiecare centimetru pătrat ne e drămuit cu stricteţe. Chiar de-ar urca însuşi Dumnezeu la bord, tot n-aş şti unde să-i spun să se aşeze. Dacă aveţi nevoie de asistenţă tehnică pentru a vă repara nava, pot să vă ajut. Aş putea chiar să vă las nişte provizii. Dar să iau la bord cinci oameni…

În ochii lui Kovalcik sclipi o lumină stranie. Respiraţia îi deveni gîfîită.

– Trebuie să faceţi asta pentru noi. Trebuie! Altfel…

– Altfel, ce?! întrebă Carter.

În loc de răspuns, Kovalcik îi acordă o privire cu nimic mai promiţătoare decît cerul de oyon verzui de deasupra oceanului.

– Hilfe! mormăi în acea clipă Kohlberg, agitîndu-se în aşternutul soios.

– Ce-a zis?

– Delirează! se grăbi Kovalcik să-i explice.

– Hilfe! Hilfe! *Im Gottes Namen*, hilfe!

Apoi, cu un pronunţat accent german, rosti aceste dureroase cuvinte:

– Ajutaţi-ne! Ne va ucide pe toţi!

– Chiar aşa, delirează? rînji Carter. Ochii lui Kovalcik deveniră de gheaţă. Cu mişcări rapide, scoase dintr-un dulăpior fixat pe perete o seringă ultrasonică pe care o înfipse în braţul lui Kohlberg. Se auzi un şuier slab. Căpitanul lui *Calamari Maru* se prăbuşi într-un somn greu. Kovalcik schiţă un zîmbet, în mod vizibil uşurată.

– E nebun. Vedeţi cum îmi arată pielea? Este rezultatul nebuniei lui. Întregul echipaj a avut de suferit în acelaşi mod. Dacă reuşeşte să scape de aici şi încearcă să ne pună din nou vieţile în pericol... atunci, da, îl vom ucide. Pe el şi pe ofiţeri. Nu am avea de ales, ar fi legitimă apărare, mă înţelegeţi? Dar aş prefera să nu ajungem într-o asemenea situaţie...

Vocea îi era glacială, atît de rece încît ar fi putut răcori un oraş întreg.

– Nu eraţi de faţă... Nu ştiţi prin ce-am trecut. Un lucru, însă, vă pot spune sigur: nici nu poate fi vorba să cădem iar sub dominaţia lui! Luaţi-i cu voi, căpitane! Vă implor! luaţi-i cu voi!

Spunînd acestea, făcu un pas înapoi şi îşi încrucişă braţele pe piept. În încăpere se înstăpîni liniştea. Se auzeau doar buiturile surde venite din adîncurile navei, respiraţia regulată a lui Kohlberg, întreruptă din cînd în cînd de cîte un sforăit. Kovalcik îşi recăpătase stăpînirea de sine, răceala şi ura înăbuşită. Părea că spune: „Asta-i tot, căpitane! Acum e rîndul tău!“.

Ce încurcătură sordidă, gîndi Carter. Însă, dincolo de iritarea pe care o simţea fiindcă se trezise amestecat, fără voie, în toate astea, descoperi, cu strupoare, că o tristeţe stranie îl cucerea încetul cu încetul. Îi era chiar milă. De Kohlberg, de Kovalcik, de echipajul acestei epave împuţite. De această lume blestemată, otrăvită şi pîrjolită de soare. Nimeni nu merita un asemenea univers… Cerul verde, apăsător, nevoia cotidiană de Ecran, miile de artificii mărunte necesare supravieţuirii. Nu meritaseră o astfel de pedeapsă. Nimeni nu o merita. Cum ajunsese omenirea într-o astfel de situaţie? Cum ajunsese omenirea într-o asemenea situaţie?

Apoi, mila i se stinse. Ce putea face el? Drept cine îl lua Kovalcik? Drept Isus Hristos? N-aveau loc la bordul lui *Tonopah Maru* pentru oamenii ăştia. Nu le ajungea Ecran-ul. Nici hrana. Şi, la urma urmei, nu era treaba lor. San Francisco îşi aştepta aisbergul şi, cît de curînd, aveau să fie nevoiţi să pornească la drum. Trebuia să îndruge verzi şi uscate, pentru a cîştiga timpul necesar pentru a ieşi din încurcătură.

– Bine, zise el, într-un sfîrşit. Vă înţeleg problema. Nu sînt sigur c-am să pot face cine ştie ce, dar am să mă gîndesc. Voi evalua resursele. Daţi-mi puţin timp, să pot analiza situaţia. De acord?

– Uite ce cred eu, căpitane, îi spuse Hitchcock, ceva mai tîrziu. I-am putea remorca, o dată cu aisbergul. Nakata le fixează două cîrlige şi-i ducem cu noi la San Francisco.

– Uşurel! îl temperă Carter. Nu sîntem piraţi, nu uita asta!

– Da' cine vorbeşte de piraţi? E datoria noastră să-i dăm pe mîna justiţiei. Avem de-a face cu nişte răzvrătiţi.

– Nu sîntem nici caralii, îi replică Carter. Dacă au chef să se revolte, n-au decît! Datoria noastră e să remorcăm aisbergul ăsta blestemat şi să-l livrăm la timpul stabilit. N-am de gînd să-i

leg de coadă o tinichea plină ochi cu trăzniţi. Bagă la cap, Hitchcock! Nu ne jucăm de-a cavalerii dreptăţii!

– Pe vremea mea, chestiunile acestea erau al naibii de luate în serios, spuse Hitchcock, înţepat. Pricepi? Nu te uitai în altă parte cînd izbucnea un incendiu în vecini.

– Tu eşti cel care nu pricepe! făcu Carter. Vaporul ăsta e o adevărată molimă!

Hitchcock îl aruncă o privire dispreţuitoare.

– Dumnezeule! reluă Carter. Tu chiar nu-ţi dai seama în ce rahat am intrat? Dacă ai cunoaşte-o pe tipa care a preluat comanda, nici n-ai îndrăzni să te apropii de ea. Dacă am hotărî să o luăm la bord, ar trebui s-o punem în lanţuri. Noi sîntem numai cinci. Nu ştim cîţi se află la bordul uzinei plutitoare. Şi, pe deasupra, nava e a celor de la Kyocera-Merck. Crezi că Samuraii ne plătesc ca să facem fapte bune?

Dimineaţa se apropia de sfîrşit. Soarele urca spre zenit şi cerul strălucea ca o bucată de tablă incandescentă, brăzdat pe alocuri de dungi verzui provenind, cu siguranţă, din masa de aer poluat, cu presiuni ridicate, încremenită deasupra zonei centrale a Statelor Unite. Carter adulmecă mirosul de metan al brizei. În faţa sa, aisbergul strălucea în lumina amiezii ca un munte de marmură lustruită, topindu-se pe măsură ce temperatura creştea. Departe, la San Francisco, oameni în salopete porniseră deja să cureţe rezervoarele. În curînd, autostrăzile se vor umple de maşini ticsite de canistre. Venise vremea plecării. Kovalcik şi Kohlberg n-aveau decît să-şi rezolve problemele fără ajutorul său. Nu era tocmai mîndru de hotărîrea luată… Dar mai făcuse o mulţime de alte lucruri de care nu era mîndru, şi existau o mulţime de probleme a căror soluţie n-o cunoştea.

– Spuneai că are de gînd să-i împuşte pe ăia cinci, spuse Caskie, operatoarea radio, o femeiuşcă drăguţică, avînd părul negru şi creţ. Crezi că vorbea serios?

Carter ridică din umeri.

– Încerca să ne forţeze mîna. N-are ea sînge-n trotinetă s-o facă! N-o fi ea chiar o sfîntă, dar de-aici şi pînă la crima cu sînge rece…

Rennett îl întrerupse.

– Nu sînt de acord, căpitane. Dimpotrivă, eu cred că e ferm hotărîtă să scape de ei. Chiar dacă asta înseamnă folosirea unor mijloace dure.

– Crezi?
– După părerea mea, tocmai se pregătea să-i debarce pe aisberg cînd am apărut noi. Ghinion curat! I-am stricat planurile. Şi-atunci, s-a gîndit să ne ceară să-i luăm cu noi. Dacă refuzăm, nu va trebui decît să aştepte liniştită plecarea noastră, după care le va face vînt peste bord.
– Ai uitat ceva! Noi cunoaştem întreaga tărăşenie.
– N-are decît să spună că au evadat. Au sărit în şalupa de salvare şi duşi au fost. Cine-ar putea să o contrazică?
– Noi stăm la taclale, iar aisbergul se topeşte, interveni Hitchcock. Ce facem? Aşteptăm să se topească de tot sau o luăm către Frisco?
– Eu aş zice să-i luăm la bord, propuse atunci Nakata.
– Nu-mi ametesc să fi supus la vot problema, i-o tăie Carter. N-avem loc pentru cinci oameni. Nici măcar pentru unul singur. Ce dracu, n-ajunge cît suntem de înghesuiţi?
Simţi că-i sare muştarul. Se afunda tot mai mult în rahatul ăsta, oscilînd între conştiinţă şi realitatea imediată a situaţiei: lipsa de spaţiu la bordul traulerului, aisbergul ce se clătina încet sub soarele de plumb…
Hitchcock avea dreptate. Gheţarul transpira de zor. Eroziunea îl asalta din toate părţile. Crevasele se lărgeau, făcîndu-l să oscileze tot mai periculos, pierzîndu-şi, puţin cîte puţin, stabilitatea. În ritmul ăsta, dacă nu-l stropeau cu praful reflectorizant şi nu-l acopereau la timp cu husa de plastic, avea să se răstoarne în curînd. Era cazul s-o ia din loc, fără întîrziere. San Francisco îi plătea ca să aducă un aisberg, nu o grămadă de zăpadă topită.
– Căpitane! strigă Rennett, care se afla pe platforma de observaţie, ţinîndu-şi mîna la ochi. Au coborît la apă o şalupă.
– Ce?!
Carter înşfăcă binoclul. O barcă, da, un dinghy bine încărcat. Avea la bord cinci oameni. În timp ce răsucea butonul, pentru a mări imaginea, simţi un gol în stomac. Recunoscuse figura celui aflat la prova bărcii: Kohlberg.
– Drace! blestemă el. Ni-i trimite! Pur şi simplu, ni-i bagă pe gît!
– Ne-am putea descurca, spuse Nakata cu un yîmbet subţire. Am putea sta mai mulîi într-o cabină.

– Dacă mai scoţi o vorbă! Nakata, te trimit la cules de clopoţei pe blestematul ăla da aisberg! şuieră Carter.

Apoi se întoarse spre Hitchcock, care-şi scărpina gînditor barba nerasă de mai multe zile.

– Adu laserele, ordonă el. Le folosim doar pentru apărare. Sper să nu fie cazul... OK, acum, tu şi Rennett vă urcaţi în caiac şi-i escortaţi pe indivizii ăştia înapoi pe nava lor. Dacă refuză, îi obligaţi. Şi, dacă tot nu le convine, le găuriţi barca cu laserul şi vă întoarceţi imediat la bord. Aţi înţeles? Excutarea!

Hitchcock încuviinţă solemn.

– Sigur, patroane, Cum doreşti dumneata.

Carter urmări întreaga operaţiune din domul aflat la pupa, întrebîndu-se dacă nu cumva era cazul să se aştepte la şi el la o răzmeriţă. Încercă să se liniştească şi să îşi alunge gîndurile negre. Hitchcock şi Rennett vîsliră de-a lungul aisbergului, pînă cînd interceptară barca de pe *Calamari Maru*. Urmă o scurtă discuţie foarte rapidă; Hitchcock era cel care vorbea, în vreme ce Rennett stătea în picioare la pupa caiacului, ţinînd în mîini arma cu laser. Cei cinci ofiţeri de pe nava-uzină păreau cu mult mai treji decît atunci cînd îi întîlnise Carter. Gesticulau şi îşi ridicau braţele, în semn de disperare. Hitchcock îşi continua predica, iar Rennett, îşi mîngîia patul armei. Apoi, totul se sfîrşi brusc. Hitchcock şi Rennett îşi luară vîslele şi făcură cale-ntoarsă, lăsînd în urmă barca ce se legăna lin pe valuri. La bordul ei, cei cinci rămaseră nemişcaţi, de parcă ar fi aşteptat ceva.

– Mie-mi cam pute treaba asta, patroane, spuse Hitchcock, urcînd pe punte. Căpitanul Kohlberg afirmă că femeia aia s-a răzvrătit fiindcă el a refuzat să le dea tuturor un supliment de injecţii cu Ecran. Spune c-a fost obligat să le raţionalizeze din lipsă de rezerve suficiente. Pe mine, toate astea mă fac să nu mă simt în largul meu...

– Şi pe mine, îi răspunse Carter. Şi pe mine, crede-mă…

– Am învăţat un lucru, mai demult, patroane... Să nu crezi niciodată un om care-ţi spune: „Crede-mă!”.

– Ia mai du-te naibii! replică Carter. Crezi că-mi face plăcere să-i las pe nenorociţii ăştia în voia soartei? Pur şi simplu n-avem de ales! N-au decît să se întoarcă pe epava lor. Doar n-are să-i omoare! N-au decît să stea cuminţi, şi vor scăpa cu bine. Poate

că-i va abandona pe o insulă, în Hawaii, de pildă! Dacă-i luăm cu noi, intrăm cu toţii în bucluc pînă la San Francisco.

– Am intrat deja în bucluc, observă Hitchcock.

– Nu, zău?!

– Priviţi aisbergul. A început să se erodeze pam tare, la nivelul apei.

Carter luă din nou binoclul şi privi gheţarul. Nu era prea încîntat de ceea ce vedea. Vipia[2] începuse să muşte din colosul polar. Şi soarele părea din ce în ce rmai flămînd! De parcă toate astea n-ar fi fost de ajuns, în clipa aceea, un pîrîit sinistru sfîşie văzduhul. Apoi, aisbergul începu să se clatine periculos, iar de jur-împrejur marea deveni agitată.

– Dumnezeule mare! gemu Carter. De data asta chiar c-am încurcat-o! Trebuie s-o ştergem cu toată viteza!

Mai aveau însă destule de făcut. În cîteva minute, lansatoarele intrară în fucţiune, pulverizînd pe toată suprafaţa aisbergului nori uriaşi de praf reflectorizant. Operaţiunea dură o jumătate de oră. *Calamari Maru* rămăsese ancorat în apropierea limbii de gheaţă, iar cele două părţi adverse păreau că negociază. Între timp, hula crescuse şi aisbergul începu să danseze pe valuri, neliniştitor. Carter mai spera doar că masa inertă avea să-l menţină în echilibru pînă cînd aveau să pornească la drum.

– Daţi-i drumul cu husa! strigă el.

Manevră delicată. Tunurile situate chiar deasupra liniei de plutire scuipau jeturi de termoplastic, destinat protejării acelor părţi ale aisbergului care erau mai sensibile la eroziune. Cel mai greu era să mînuieşti cablurile cîrligelor astfel încît ambarcaţiunea să se poată mişca în jurul gheţarului. Dar Nakata era un bun specialist. Ridicară ancora şi începură prin a trata versantul cei mai îndepărtat al aisbergului. Stratul de praf reflectorizant îl transformase într-un munte de lumină albă.

– Nu-mi place tangajul, mîrîi Hitchcock.

– Nu contează, îi răspunse Carter. De îndată ce vom începe să-l tragem, se va linişti.

Soarele lovea suprafaţa întunecată a valurilor ca un ciocan, strivind straturile termice, amestecînd curenţii, învălmăşind totul. Carter realiză că aşteptaseră prea mult înainte de a se apuca de treabă. Aisbergul, prezentînd din loc în loc crevase

---

[2] s.f. (Reg.) 1. Căldură mare, arșiță, fierbințeală, zăduf. ♦ Febră. 2. Toi, putere. – Et. nec.

oribile, se balansa ca turbat, despicînd valurile şi săpînd cu elan abisuri înspumate. Doar Dumnezeu ar fi putut spune cum avea să supravieţuiască nava *Calamari Maru* acestei agitaţii. Pentru moment dispăruse din cîmp vizual, iar traulerul îşi continua înaintarea prudentă în jurul monstrului alb. Cablurile cîrligelor erau întinse, iar tunurile de stropire îşi scuipau, cu intermitenţă, jeturile de termoplastic.

Cînd *Tonopah Maru* reveni, în sfîrşit, în locul de unde plecase, cu prova în vînt, Carter avu un şoc. Acolo, în faţa ochilor săi, *Calamari Maru* zăcea într-o rînă. Digul de gheaţă lîngă care fusese ancorată nava, ieşit brusc din apă sub acţiunea tangajului, îl răsturnase, ca un bobîrnac dat de o mînă uriaşă.

– Isuse! murmură Hitchcock. Imbecilii ăştia rămăseseră acolo, fără să se mişte...

Nava răzvrătiţilor lua apă, şi începu să se scufunde cu repeziciune. Marea se învolbură, de parcă ar fi atins punctul de fierbere, datorită miilor de calmari redaţi, pe neaşteptate, libertăţii. O armată de moluşte se grăbea să părăsească aceste locuri de coşmar. Trei şalupe de salvare săltau pe valuri, în umbra gigantică a aisbergului.

– Ia priviţi-i! îi atenţionă Hitchcock.

– Porneşte motoarele! ordonă Carter. Şi hai s-o-ntindem, cu toată viteza!

– Eşti sigur? Chiar vrei să facem asta?

– Al naibii să fiu dacă nu asta vreau! Pe bunul Dumnezeu, zău că da!

– Căcat! înjură Hitchcock. În ce lume ticăloşită am ajuns oare să trăim?

– Nu mă face să repet! Porneşte motoarele!

– Ai de gînd să abandonăm cele trei bărci cu naufragiaţi în mijlocul oceanului ăsta blestemat? Asta vrei?

– Da. Exact. Şi-acum, treceţi la treabă! Vreau s-aud motoarele!

– De data asta, s-a umplut paharul! spuse Hitchcock, pe un ton extraordinar de calm. S-a umplut de tot!... Apoi, gîfîind ca un taur rănit, înaintă încet spre Carter, cu braţele afîrnîndu-i pe lîngă trup, cu pumnii pe jumătate strînşi. Ochii săi nu mai erau decît două crăpături înguste ce lăsau să treacă o lucire stranie. Se înălţă înaintea lui Carter, şuierînd cuvinte fără înţeles, un munte de muşchi, un aisberg el însuşi.

La dracu' gîndi Carter. Uite-mi răzmeriţa, aici, în faţa mea!

Hitchcock îşi încleştă pumnii. Furia şi un fior de spaimă îl străbătură pe Carter care, fără să mai stea pe gînduri, fără să-şi acorde răgazul de a-şi cîntări gestul, îl lovi pe navigator direct în faţă. Acesta se clătină, se împiedică, apoi se izbi violent de bastingaj.

Fu gata să cadă, dar reuşi să-şi păstreze echilibrul, *in extremis*. Privindu-l fix pe Carter, uimit, lăsă să-i scape un sughiţ sau, mai degrabă, un fel de grohăit. Un firicel de sînge i se prelingea pe bărbie.

– N-aveam de gînd să te lovesc, căpitane, bîlbîi el, clipind des. N-aş fi făcut-o niciodată! Nu mi-aş putea lovi căpitanul!

– Ţi-am ordonat să porneşti motoarele.

– M-ai lovit, căpitane... De ce ai făcut-o? Ochi-i holbaţi de uimire păreau imenşi, iar faţa întunecată de Ecran strălucea ca abanosul.

– Chiar credeai că am de gînd să-ţi fac vreun rău? Oh, Dumnezeule, căpitane, nu... Isuse, Doamne...

Scutură din cap de mai multe ori şi-şi şterse sîngele. Carter băgă de seamă că sîngera şi el, îşi zgîriase o falangă. Hitchcock continua să se holbeze la el, cu ochii lui rotunzi, de parcă s-ar fi zgîit la vreun dinozaur răsărit dintr-o dată în faţa sa. Apoi stupoarea i se preschimbă în altceva. Tristeţe, poate. Sau era milă? Nu, asta, nu! gîndi Carter. Orice, numai milă, nu!

– Căpitane, începu Hitchcock, cu o voce sugrumată.

– Taci! Las-o moartă! Porneşte motoarele şi gata!

– Da, încuviinţă el. Da, patroane.

Îşi frecă buza inferioară cu dosul palmei şi se făcu nevăzut. Carter ridică privirea. Rennett îl striga de pe puntea superioară:

– Caskie a recepţionat un SOS, căpitane!

– Puţin îmi pasă, urlă el, ca turbat. N-avem ce le face!

– Cum?!

– N-avem loc pentru ei! Ce Dumnezeii mă-sii?! E chiar atît de greu de priceput?!

Ridică binoclul şi privi spre cele trei bărci care înaintau săltînd pe marea agitată. Vîntul puternic din sens contrar le îngreuna înaintarea. Carter întoarse capul, pentru a nu fi silit să privească figurile naufragiaţilor. Aisbergul, strălucind ca o flacără albă, refuza să îşi potolească tangajul. Se gîndi la vînturile arzătoare ce măturau estul continentului, vînturi uscate şi corozive, pustiind lumea pînă în adîncurile ei. De ce trebuiau să se

întoarcă în acel infern? De ce n-ar fi rămas pe mare? Situaţia se înrăutăţea chiar şi la latitudinile cu clima altădată temperată, odinioară atît de fertile. Nu mai ploua. Pădurile mureau, şi deşertul invada totul. Calota polară se prăbuşea, topindu-se, inundînd, puţin cîte puţin, zonele mai joase, de cîmpie. Clădiri moarte, în derivă, înghiţite de valuri... Buruieni acoperind autostrăzile... Hoarde de aligatori, migrînd spre nord... Ce lume ticăloşită! suspinase Hitchcock. Da! Ce lume ticăloşită! Aisbergul, un cub de gheaţă uriaş, pradă furtunii... Apă pentru San Francisco. Da. Dar pentru cît timp? Zece zile? Cincisprezece? Carter se întoarse. Întreg echipajul îl privea: Nakata, Rennett, Caskie... Cu toţii, mai puţin Hitchcock, care se retrăsese lîngă cabina de comandă.

– Nimic din toate astea nu s-a întîmplat. N-am văzut pe nimeni. Nici un suflet. Aţi înţeles? Nimic. Pe nimeni.

Cu toţii încuviinţară în tăcere.

Puntea se cutremură, în timp ce sfera de fuziune a motoarelor incendia soarele miniatural închis în cala navei. Traulerul tresări şi se urni greoi, părăsind apele întunecate, îndreptîndu-se spre cele mai albastre ce se întindeau în zare, cît vedeai cu ochii. Se îndepărtară cu toată viteza către est. Trebuiau să cîştige timp, să evite topirea gheţarului. Era spre mijlocul după amiezii şi celălalt soare, cel adevărat, incendia cerul spre apus, cu furia dementă a unui piroman. Carter se gîndi că era o plăcere nemărginită să îi întoarcă spatele şi să pornească în direcţia opusă.

Nu privi în urmă. La ce bun? N-avea rost să se tortureze, căci nu mai era nimic de făcut.

Cu un aer absent, îşi frecă falanga dureroasă, pătată de o urmă de sînge uscat. Parcă nici n-ar fi fost sîngele său, parcă nici nu erau mîinile sale. *Gîndeşte-te la est*, îşi spuse. *Tragi după tine două mii de kilotone de gheaţă veche de două milioane de ani, către un oraş însetat. Gîndeşte-te la ceva plăcut! La prima care te aşteaptă, la apropiata-ţi avansare. E absurd să priveşti în urmă. Absurd şi inutil. Te-ar durea ochii*.

[Originally published in „*The Year's Best Science Fiction: Eighth Annual Collection*”, Jul 1991, ed. Gardner Dozois, publ. St. Martin's Press. În românește povestirea a fost publicată în *Jurnalul S.F.* nr. 80/ 1994]